

Portfolio Heidi Wexelsen Goksøyr

- Det er noe forførende med vann, sier Heidi Wexelsen Goksøyr. - Under vann føler jeg at det er som å være på siden av vår egen tilværelse. Overjordisk, underjordisk ... en slags magisk verden. Stemningen er innovervendt, langsom, ettertenksom, vektløs - samtidig som jeg opplever både lekenhet og fart. Lydene blir dumpere, du kan høre din egen puls og det suser i ørene. Det er en verden som betar meg fullstendig, og som jeg har ønsket å formidle.

- Rent praktisk har det vært vanskelig å jobbe under vann, sier Heidi videre. - Det er så mye som må klaffe. Godt vær, varmt vann, god sikt og modell på plass. Det høres ikke uoverkommelig ut, men med et klima som det vi har i Norge kan det være det.

Heidi har arbeidet mye med sitt "Under overflaten" prosjekt. I 1999 skjøt imidlertid det hele fart. Midler fra Vederlagsfondet gjorde det mulig å kjøpe et bra undervannskamera - og ikke minst - muligheten til å reise til Middelhavet. Her er det masse lys som reflekteres fra gulhvite sandbunner og fantastisk god sikt. - Da kom også resultatene jeg hadde ventet lenge på, slår Heidi fast.

En ting er å arbeide med modell på landjorda, noe helt annet under vann. Heidi har hatt mange modeller

som har hoppet i havet, men på disse bildene er det kun Stine som er modell. - Hun er utholdende og konsentrert, og som alle de andre modellene ser det ut som hun liker seg der nede, under overflaten...

- Forøvrig er jeg ikke som så mange fotografer opptatt av selve øyeblikket. Øyeblikket blir mer et verktøy til å formidle essensen av noe som er utover tiden. Nærmest noe tidløst.

Utstillingen "Under overflaten" (store transparenter) er Heidis tredje separatutstilling. Den åpner på Vestfold Kunstnersenter Haugar i juni, og flytter etterhvert til Galleri F-15 og Oslo Kunstforening.

Heidi Wexelsen Goksøyr (f. 1966) debuterte på Statens Høstutstilling i 1993 og har senere deltatt på en rekke gruppeutstillinger. Den første separatutstillingen ("En reise") i 1997 ble vist i Bergen, Kragerø, Stavanger og Oslo. I 1998 fikk hun barn, som direkte inspirerte til den neste separatutstillingen "Topografi" (vist i kunstnerforbundet i Oslo, Stavanger Kunstforening og Sandefjord Kunstforening i 1999). Bildene var små utsnitt av hennes sønns babykropp, forstørret opp på meterstore kopier. Det var en topografisk lek med folder og valker som ga assosiasjoner både til landskap og til kropp.

